

Стефка. Защо да не стиска? Мене да видишъ съ паднали мъже — добре ли ще ти е?

Шайновъ. А, то е друго: което на мъжа е позволено — на жената не е.

Стефка. Не ми е присърце. А то и азъ мога. . . И то такива рога да ти туря!

Шайновъ. (Като я тупа по рамото). Тукъ си кривишъ душата. Тия жени намъ сж нуждни за дѣлото. Но за изневѣрване — пази Боже?

Стефка. (Сочи му кръсть съ два прѣста). Заклевашъ ли се?

Щайновъ, Хайде-де! Че азъ какво съмъ! . . . Ти си християнка. А въ евангелието е казано: не поменувай имене Господне всуе.

Стефка. (Иронично). Я го вижъ! Пъкъ азъ да не знамъ, че си толкова силенъ въ евангелието.

Шайновъ. Не, не, миличка. Никога! Измѣна — никога!

Стефка. Кажи ми: съгрѣшавалъ ли си?

Шайновъ. Никога!

Стефка. Никога?

Шайновъ. Честна дума. . . Вѣрвай ми.

Стефка, Ще ти повѣрвамъ, ако развалите това съдружие и махнете това „Всичко мога“. Не е за понасяне, да ми се подсмиватъ познатигъ.

Щайновъ. Че коя е тази, която ти се подсмива?

Стефка. Ето Гъркова вчера ме изложи.

Шайновъ. Гъркова ли? А тя не вижда, че мъжъ ѝ лѣкува дамигъ чрезъ внушение.